

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 173/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného obchodnou spoločnosťou Eva Petránová Advokátska kancelária s. r. o., Puškinova 16, Prešov, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Igor Demčák, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. 1 KPt 437/17/7700-7 z 23. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej

len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného v čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 KPt 437/17/7700-7 z 23. októbra 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ má postavenie poškodeného v konaní, v ktorom bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Bardejov sp. zn. ČVS:ORP-147/VYS-BJ-2016 z 29. apríla 2016 vznesené obvinenie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený“), pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Tento trestný čin mal obvinený spáchať tak, že 23. marca 2016 v čase približne o 18.00 h v dolinke pod mierne svahovitým terénom od mestského pozemku C KN 4869/169 na konci ulice [REDAKOVANÉ] po prechádzajúcom vzájomnom napadnutí a vzájomnom zápase so sťažovateľom, ktorý dreveným hranolom s prierezom 5 x 3,5 cm a dĺžky 75 cm útočil na obvineného, vytrhol tomuto drevený hranol z rúk a minimálne dva až trikrát ho silnou intenzitou udrel do oblasti hlavy, následkom čoho sťažovateľ utrpel zranenia.

3. Trestné stíhanie obvineného bolo uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bardejov (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 222/16/7701-28 z 27. júna 2017 zastavené v zmysle § 215 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s odôvodnením, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Dôvodom na zastavenie trestného stíhania bolo to, že obvinený konal v nutnej obrane v zmysle § 25 ods. 1 Trestného zákona, čo vylúčilo jeho trestnú zodpovednosť.

4. Pretože sťažovateľ so zastavením trestného stíhania nesúhlasil, podal proti uzneseniu okresnej prokuratúry z 27. júna 2017 sťažnosť, ktorú prokurátor krajskej prokuratúry uznesením č. k. 1 KPt 437/17/7700-7 z 23. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

5. Sťažovateľ považuje „*Napádané uznesenia*“ (okresnej prokuratúry i krajskej prokuratúry, pozn.) za nezákonné, a opakujúc obsahovo identické argumenty, aké uplatnil vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresnej prokuratúry, namieta nepreskúmateľnosť napádaných uznesení pre ich údajnú nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Nezákonnosť napádaných uznesení vidí v nesprávnosti ich výroku, zrejmom rozpore výroku s odôvodnením i v porušení ustanovení o konaní, ktoré vydaniu napádaných uznesení predchádzalo. Podľa jeho názoru v uznesení okresnej prokuratúry absentujú výpovede svedkov i jeho ako poškodeného. Toto pochybenie sa síce krajská prokuratúra snažila konvalidovať, nedostatky však nenapravila. Vo veci tak existujú viaceré verzie skutkového stavu, s ktorými sa prokurátori nevysporiadali, čím došlo podľa sťažovateľovho názoru k podstatnému porušeniu zásady zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností.

6. Sťažovateľ je presvedčený, že vykonané dôkazy a zistený skutkový stav sú nedostatočné, a zároveň absolútne neodôvodňujú postup podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Má tiež pochybnosti o hodnovernosti výpovede obvineného, keďže pri porovnaní jeho výpovede bezprostredne po čine a jeho následnej výpovede nemožno v nich prehliadnúť značné rozpory. Najmä výpoveď obvineného z 13. júna 2016 vzbudzuje podľa jeho názoru dojem, že bola vopred pripravená tak, aby bol v čo najväčšej miere kladený dôraz na okolnosti, ktoré majú vylučovať trestnú zodpovednosť obvineného a bolo možné uplatniť § 25 Trestného zákona o nutnej obrane.

7. Okrem toho sťažovateľ vytýka trestnému konaniu nevykonanie rekonštrukcie, hoci vykonaná byť mala, ako aj to, že vyšetrovateľ [REDAKOVANÉ] mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pretože existujú pochybnosti o jeho nezáujatosti.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajská prokuratúra Prešov uznesením sp. zn. 1KPt 437/17/7700-7 z 23. októbra 2017 porušila základné právo [REDAKOVANÉ] na súkromný a rodinný život zaručené v čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajskej prokuratúry Prešov sp. zn. 1KPt 437/17/7700-7 z 23. októbra 2017 zrušuje a Krajskej prokuratúre Prešov prikazuje vo veci znovu konať.

Krajská prokuratúra Prešov je povinná zaplatiť [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to tým, že prokurátor krajskej prokuratúry sa v napadnutom uznesení, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania, riadnym spôsobom nevysporiadal so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa ako poškodeného. Napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry považuje za neodôvodnené a arbitrárne. Okrem toho, nepovažuje vykonané dôkazy a zistený skutkový stav za dostatočné na to, aby prokurátor okresnej prokuratúry a v nadväznosti naň i prokurátor krajskej prokuratúry uplatnili vo veci obvineného postup podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Zároveň namieta i porušenie hmotných práv zaručených v čl. 19 ods. 2 ústavy a v čl. 8 ods. 1 dohovoru, pričom uvádza, že *„procesnej stránke uvedených práv zodpovedá povinnosť štátu zabezpečiť účinné úradné vyšetrenie skutku, resp. tvrdení sťažovateľa uvedených pri výsluchu v trestnom konaní“* a že *„vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k protiprávnemu útoku do jeho telesnej integrity zasahujúcemu jeho súkromie a rodinný život“*.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

17. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

18. Pri rozhodovaní o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb ústavný súd už mnohokrát vyslovil právny názor, podľa ktorého právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03), t. j. právo na vznesenie obvinenia, prípadne podanie obžaloby nemá ústavný základ, a teda nepožíva ústavnú ochranu. Ani z čl. 6 dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Dziedzic proti Poľsku č. 50428/99 z 25. 11. 2003, bod 6; rozsudok vo veci Helmers v. Švédsko č. 11826/85 z 29. 10. 1991, bod 29; rozsudok vo veci Kusmierek v. Poľsko č. 10675/02 z 21. 9. 2004, bod 48).

19. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je totiž vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om

a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Sťažovateľovi zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v tomto prípade) vyplýva iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho sťažnosťou proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania zákonným spôsobom zaoberali.

20. Ústavný súd preto preskúmal napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal do úvahy aj obsah uznesenia okresnej prokuratúry z 27. júna 2017, keďže označené rozhodnutie prokurátora okresnej prokuratúry a napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

21. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesením z 27. júna 2017 zastavil trestné stíhanie obvineného, pretože bolo nepochybne preukázané, že obvinený konal v nutnej obrane v zmysle § 25 ods. 1 Trestného zákona. K tomuto záveru dospel po tom, čo zhodnotil vykonané dokazovanie (najmä výpovede svedkov) a zistil, že „... poškodený [REDAKOVANÉ] dňa 23.03.2016 okolo 18.00 hod. zaútočil na obv. [REDAKOVANÉ] dreveným hranolom zozadu na hlavu pričom ho udrel do spánkovej oblasti vpravo a potom naňho útočil dreveným hranolom opätovne. Bolo preukázané, že obvinený [REDAKOVANÉ] sa začal brániť a potom, aby znemožnil poškodenému ďalšie útoky prešiel do protiútok, ktorým spôsobil [REDAKOVANÉ] zranenie následkom ktorého [REDAKOVANÉ] prestal útočiť na obv. [REDAKOVANÉ]. Konanie obv. [REDAKOVANÉ] bolo teda konaním v nutnej obrane, ktoré bolo vzhľadom na útok, keď útočník [REDAKOVANÉ] útočil so zbraňou (§ 122 ods. 3 Trestného zákona), útočil na hlavu teda mohol spôsobiť aj smrť a v brániacom vzbudil strach a zľaknutie, najmä s prihliadnutím, že [REDAKOVANÉ] už v minulosti bol odsúdený pre ublíženie na zdraví s ťažkou ujmovou na zdraví (§ 25 ods. 3 Trestného zákona) primerané okolnostiam, za ktorých sa skutok stal a ani zranenie ktoré utrpel útočník ako je opísané

v znaleckom posudku a vo výpovedi znalca nič nemení na skutočnosti, že obv. [REDACTED] konal v nutnej obrane.“.

22. Prokurátor krajskej prokuratúry sťažnosť sťažovateľa namierenú proti uzneseniu prokurátora okresnej prokuratúry zamietol napadnutým uznesením, v ktorom v rámci odôvodnenia na doplnenie uviedol: „Previerkou vyšetrovacieho spisu som zistil, že v danej trestnej veci ide v podstate, o dve skupiny svedkov, ktorých výpovede sa v hlavných bodoch navzájom rozchádzajú. Na jednej strane ide o výpoveď obvineného [REDACTED] a svedecké výpovede svedčiace v jeho prospech a na druhej strane o výpoveď poškodeného [REDACTED] a svedecké výpovede jeho rodinných príslušníkov. Vo vzťahu k prvej skupine dôkazov uvádzam, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bardejov sa nimi jednotlivo, ako aj v súhrne dôsledne vysporiadal v napadnutom uznesení, preto vo všetkých podrobnostiach plne odkazujem na jeho odôvodnenie. Druhou skupinou dôkazov je svedecká výpoveď poškodeného [REDACTED] a jeho rodinných príslušníkov [REDACTED] a [REDACTED]. Jediným objektívnym dôkazom v tejto trestnej veci je znalecký posudok [REDACTED], znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia...“

23. Následne prokurátor krajskej prokuratúry uviedol svedecké výpovede poškodeného, jeho dcéry [REDACTED] a manželky [REDACTED], zhrnul podstatu znaleckého posudku a obsah výsluchu znalca, ktorý v rámci svojho výsluchu poukázal na to, že „rana v čelovej oblasti, vzhľadom na jej charakter, hĺbku a stav okolia nebola spôsobená kliešťami, rana v spánkovej časti vľavo vzhľadom na šírku, dĺžku a charakter okrajov by síce mohla byť spôsobená kliešťami, avšak hĺbka tejto tržnej rany tomu nezodpovedá a preto v tomto prípade sa priklonil k názoru, ktorý uviedol vo svojom znaleckom posudku. Tržná rana v záhlaví bola síce hlboká, avšak jej rozsah tiež nesvedčí pre poranenie spôsobené armovacími kliešťami. Ďalej uviedol, že na základe ním vypracovaného znaleckého posudku s po prezretí fotografií so zraneniami poškodeného po predmetnom incidente konštatoval, že na oblasť hlavy smerovali 3 údery, s najväčšou pravdepodobnosťou všetky tri boli spôsobené dreveným hranolom, tak ako je to uvedeného v znaleckom posudku. Ani jedna z uvedených rán nie je typická pre poranenie armovacími

kliešťami uvedenými vo fotodokumentácii. Okrem toho uviedol, že ak poškodený tvrdí, že utrpel otras mozgu, nevyhnutnou podmienkou je dočasná strata pamäte na okolnosti súvisiace s úrazovým dejom, kde v tomto prípade si nemôže pamätať také detaily a okolnosti, akým je počet utržených úderov, ktoré smerovali na hlavu poškodeného. Je netypické, aby pri otrase mozgu si poškodený pamätal koľkokrát bol udretý, resp. čo sa dialo po štvrtom údere. Obyčajne má problém si aj s odstupom času spomenúť a opísať okolnosti vzniku poranenia, prípadne uviesť také detaily ako je počet úderov a podobne.“

24. S ohľadom na takto zistený skutkový stav krajská prokuratúra zamietla sťažnosť sťažovateľa (poškodeného, pozn.) ako nedôvodnú a svoj záver oprela o tieto skutočnosti: „S dôrazom na priebeh jednotlivých zranení, teda vzhľadom na šírku, dĺžku a charakter okrajov, bol poškodený s najväčšou pravdepodobnosťou napadnutý iba drevenou latou, čo však vo svojich výpovediach odmietli tak poškodený ako aj svedkyňa [REDAKOVANÉ]. Napadnutie poškodeného armovaciami kliešťami vyhodnotil znalec ako nepravdepodobné. Aj počet napadnutí, ktoré uviedli títo svedkovia, je nereálny. Znalec v znaleckom posudku pripustil len dva údery, ktoré pri svojom výsluchu a vzhliadnutí príslušnej fotodokumentácie poopravil na tri. O nízkej vierohodnosti svedeckých výpovedí poškodeného a jeho príbuzných okrem uvedeného znaleckého posudku svedčí aj ich vzájomná rozporuplnosť. Pokiaľ poškodený [REDAKOVANÉ] tvrdí, že bol celkovo zasiahnutý štyrikrát kliešťami na začiatku útoku a potom sa skotúľali spoločne s obvineným dole kopcom, svedkyňa [REDAKOVANÉ] tvrdí, že jej otec bol zasiahnutý drevenou palicou a to cca 4x do oblasti hlavy v čase, keď už boli pod kopcom, de facto ku koncu útoku a jej otec sa snažil postaviť už na nohy, tak [REDAKOVANÉ] tvrdí, že jej manžel bol napadnutý hneď na začiatku a to kovovými kliešťami zozadu a z boku hlavy a potom aj na konci incidentu, keď bol na štyroch, tak ho obvinený udieral po hlave, po ramene, po celom tele, pričom išlo približne o 3 až 4 údery.“

25. Ako vyplýva z obsahu napadnutých uznesení, práve znalecké dokazovanie poskytlo orgánom činným v trestnom konaní informáciu príslušnej kvality, ktorá ich viedla k opodstatnenému presvedčeniu o nepravdivosti sťažovateľom tvrdených okolností prípadu.

Vykonaným znaleckým dokazovaním sa totiž vylúčila verzia vzniku zranení podľa jeho tvrdenia. Následne prokurátor krajskej prokuratúry vyhodnotil všetky dôkazy získané z dôkazných prostriedkov (svedecké výpovede, znalecký posudok, výsluch znalca) podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne a stotožnil sa so záverom prokurátora okresnej prokuratúry, že skutok, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie, nie je trestným činom, keďže mu chýba definičný znak protiprávnosti. Okolnosťou, ktorá vylúčila trestnú zodpovednosť obvineného, bolo to, že konal v nutnej obrane.

26. K tomu ústavný súd uvádza, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí poškodený. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), resp. či sú prítomné okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť ako jedného z definičných znakov trestného činu, je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave.

27. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že krajská prokuratúra sa argumentáciou sťažovateľa, ktorá bola obsahom jeho sťažnosti, primerane zaoberala. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že vyšetrovateľ [REDAKOVANÉ] mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ústavný súd poukazuje na to, že z prehľadu úkonov vykonaných po vznesení obvinenia uvádzaných sťažovateľom vyplýva, že o námietke zaujatosti voči vyšetrovateľovi bolo riadne rozhodnuté, a to osobitným „uznesením z 24. apríla 2017“, pričom následná sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu bola „uznesením z 31. mája 2017“ zamietnutá (§ 31 a nasl. Trestného poriadku, pozn.). Z uvedeného dôvodu nebolo úlohou krajskej prokuratúry osobitne sa zaoberať touto námietkou ešte aj v napadnutom uznesení. K námietke o tom, že vo veci nebola vykonaná rekonštrukcia, hoci podľa názoru sťažovateľa vykonaná byť mala, ústavný súd uvádza,

že navrhovať dôkazy je síce právom poškodeného, avšak nie je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní takému návrhu vyhovieť, najmä, ak iné dôkazy postačujú na objasnenie veci. Prokurátor okresnej prokuratúry, ako aj prokurátor krajskej prokuratúry mali dostatok podkladov a dôkazov na postup podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a tento postup, ako aj výklad a aplikácia právnych noriem pri formulovaní rozhodnutia nevykazujú znaky popierania ich znenia, zmyslu alebo účelu, ani nevzbudzujú pochybnosti o ich spravodlivosti. Skutočnosť, že sťažnosť nebola vyhodnotená v súlade s predstavou sťažovateľa, nie je relevantným dôvodom na konštatovanie porušenia jeho základných práv zaručených ústavou a dohovorom. Právny názor sťažovateľa odlišný od toho, ktorý v tejto veci zaujala krajská prokuratúra, nemôže viesť k záveru, že napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, prípadne neudržateľné a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajskej prokuratúry svojím vlastným.

28. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru. K tomu ústavný súd uvádza, že zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže výnimočne viesť k ich porušeniu. Pri zásahoch do práva zaručeného čl. 8 dohovoru však Európsky súd pre ľudské práva vyžaduje trestnoprávnu ochranu len veľmi výnimočne. Pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty tohto práva („where fundamental values and essential aspects of private life are at stake“ – pozri rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku č. 8978/80 z 26. 3. 1985, bod 27; ďalej napr. rozsudok vo veci Söderman proti Švédsku č. 5786/08 z 12. 11. 2013, body 82 – 85). Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia (rozhodnutie vo veci M. T. a S. T. proti Slovensku č. 59968/07 z 29. 5. 2012, body 58 a 64), sexuálneho násillia (pohlavné zneužívanie či znásillenie, pozri napr. rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku č. 8978/80 z 26. 3. 1985, bod 27), či fyzického násillia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti (rozsudok vo veci Remetin proti Chorvátsku č. 29525/10 z 11. 12. 2012, bod 91). V ostatných prípadoch postačí ochrana prostriedkami iných právnych odvetví. Vo veci sťažovateľa však nešlo o taký vážny zásah do jeho psychickej či fyzickej integrity, a preto postupom krajskej

prokuratúry nemohlo dôjsť ani k zásahu do tzv. procedurálneho aspektu práva na súkromný život. Okrem toho, z obsahu sťažnosti je zreteľné, že sťažovateľ namietal porušenie práv zaručených v čl. 19 ods. 2 ústavy a v čl. 8 ods. 1 dohovoru skrz porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, a keďže k jeho porušeniu nedošlo, nemohlo dôjsť ani k porušeniu už označených práv.

29. Preskúmaním predmetnej veci tak ústavný súd prihliadajúc aj na svoju už ustálenú judikatúru dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajskej prokuratúry a obsahom sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2018